

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al Cercetării
Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂDESCU, DORINA

Întoarcerea la Babel / Dorina Bădescu ; ed. îngrijită de Ana Ioana
Macaria. - București : Eikon, 2022
ISBN 978-606-49-0715-8

I. Macaria, Ana Ioana (ed.)

821.135.1

Coperta: Rodica Solovăstru
Redactor: George Vlaicu
Lectura: Cristiana Vărășteanu
DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

Dorina Bădescu

ÎNTOARCEREA LA BABEL

– roman –

Ediția a II-a

E I K O N

București, 2022

I

La sfârșitul orelor, Valeria dusese catalogul în cancelarie și urcase în mașina unui coleg care urma s-o lase în drumul lui, undeva pe lângă Piața Romană.

— De ce te-ai hotărât să mergi acolo tocmai astăzi, pe căldura asta infernală? Ai primit vreo veste?

— Nu, dar am amânat prea mult, iar în săptămânile care urmează, cu examenele de capacitate și bacalaureat, n-o să mai am timp deloc.

— Și ce-ți închipui că rezolvi? Dacă se întâmpla ceva, ai fi aflat.

— A fost așa, un imbold, a fost ca o premoniție... Am citit de dimineață în ziar o știre: niște cercetători americani au descoperit particula primordială, fărâma indivizibilă...

— Și ce-i cu asta? Ce legătură ai tu cu nu știu ce descoperire?

Nu-i răspunsese. Probabil crede c-am înnebunit. Și poate chiar se întâmplă ceva cu mine, dacă în aceste vremuri cumplite pentru cei mai mulți dintre noi, când ne învârtim pe loc fără sens și fără speranță, mă emoționează ca în timpuri normale o descoperire... Fie ea și epocală.

— Hei, Vali, ce-î cu tine? Ce ziceai că ai citit în ziar?

— O știre. Una mică pierdută între multe alte știri despre violuri, crime și altele asemenea.

— Și în știrea cea mică despre ce era vorba?

— Despre mai nimic. Dovadă că nu ți-a atras deloc atenția când ai citit ziarul și n-ai reținut nici ce ți-am spus acum câteva clipe.

— Te rog să repeți. Eram atent la idiotul important din spate. Își închipuie că dacă are limuzină, poate să circule după bunul lui plac.

— S-a descoperit particula indivizibilă. Punctul începutului. Numai că acest lucru extraordinar pare a nu interesa pe nimeni. N-am auzit astăzi în cancelarie nici un comentariu, nici măcar o exclamație.

— Nu trebuie să te mire. Românii au descoperit și ei, relativ recent, că și în țara lor se poate muri de foame. Cui să-i mai ardă de începutul vieții, când adâncirea sărăciei și amatorismul guvernanților nu-ți lasă înaintea decât starea de frunză-n vânt și spectrul dezagregării. Ca să nu-ți mai spun de dezaștrele pe care le-ar putea genera fărâma aia care te entuziasmează atât.

— Totuși, este o descoperire epocală! Mi se pare nefiresc să nu-i pese nimănui de ea.

— Nici mie nu-mi mai pasă de savantlăcuri.

— Ar trebui să-ți pese. Dacă tu, care ești profesor, gândești așa...

— Lasă asta. Explică-mi însă și mie: ce legătură poate fi între amarul care te macină pe tine de câțiva ani și particula primordială?

— Nici o legătură. Nici una directă. Ți-am spus, a fost un impuls și atâta tot.

Se oferise să facă un ocol și s-o conducă acasă.

— E atât de cald, încât singurul lucru înțelept ar fi să te bagi în pat și să dormi două zile și două nopți. Mâine, oricum, n-avem ore. O să mărșăluim câteva ceasuri prin fața Palatului

Victoria. Și cu tine și fără tine, tot nu vom obține nimic de la guvernanți.

La capătul străzii Visarion îl rugase pe colegul ei să oprească.

— Ești sigură că nu vrei să te însoțesc?

— Sunt absolut sigură, îi răspunsese Valeria și dispăruse pe bulevardul Ana Ipătescu.

La primul etaj se rezemase de balustrada scării de marmură și întârzia cu ochii pironiți pe apartamentul știut. După oboseala atâtor ore de curs și după arșița de afară, contactul cu marmura rece și lumina strecurată în casa scărilor prin micul vitraliu albastru aveau efectul reconfortant al unui duș. Îi erau atât de familiare marmura gălbuie și lustruită a balustradei, clanța arcuită din alamă, ștergătorul țepos din fața ușii, chiar și mirosul vag de vechi și curat al clădirii...

Numai fâșia din plastic alb, pe care sta scris cu negru un nume străin, distona cu ambianța regăsită după mai bine de patru ani... Timpul conservat în lucruri, în materie. Sau iluzia timpului oprit, sechestrat în obiecte... O scară frumoasă din marmură gălbuie, un vitraliu albastru, un spațiu nemodificat – capcane pentru timp. Pentru frânturi dintr-un timp dus.

Într-un apartament de la parter lătra înfundat un câine. Nici câinele, nici placa din plastic, cu un nume neștiut, nu erau aici acum patru ani și jumătate... Dar dacă, între timp, Ligia și băiatul ei s-au întors acasă și găsind apartamentul ocupat s-au instalat în altă parte?... Gânduri fără sens, de parcă n-aș avea destule motive reale pentru emoții și insomnii!

Apăsase pe sonerie fără să-și poată reprima cu totul speranța absurdă că-i va deschide sora ei sau Mircea. Sau poate chiar Adrian... Pe care n-o să-l recunosc imediat, fiindcă la plecare era doar un copil, iar acum are șaptesprezece ani...

Femeia care apăruse în deschizătura ușii nu semăna însă în nici un fel cu Ligia.

— Sunteți, așadar, cumnata domnului Mircea Verescu... Poftiți înăuntru, vă rog, noi nu ținem oamenii la ușă, nici nu-i descălțăm, poftiți... Și că s-o scuze puțin, să-și pună un halat, că așa e civilizată, c-o fi, c-o păți, să ia loc pe un fotoliu, că doar pe acele fotolii o mai fi stat și altă dată, fiindcă domnul Verescu a vândut apartamentul cu tot ce era în el, sau cu aproape tot, nu și-a luat decât hainele, cărțile, niște tablouri, niște tacâmuri și porțelanuri...

Vorbăria nesfârșită care se revărsa prin ușa dormitorului de alături o ajuta pe Valeria să treacă mai ușor peste emoția care o amuțise de cum trecuse pragul. Nimic, sau aproape nimic – cum spunea cucoana aceea străină – nu lipsea din prima încăpere. Mobila, perdelele, covorul; chiar și vasul de majolică din colț, vasul burduhos, vasul-femeie, cum îl mângâia Ligia, își aștepta și acum, în același loc, perechea înaltă și impunătoare descrisă cu lux de amănunte într-un anunț repetat la *mica publicitate*, dar imposibil de procurat, căci la numărul de telefon indicat în ziar nu răspundea nimeni niciodată.

Fiindcă așa a vrut domnul Verescu: ori tot, ori nimic. Se vede că în casa de pe strada Câmpina, la părinții dumisale, are tot ce îi trebuie. Și n-o mai fi loc pentru altă mobilă. Iar mie mi-a plăcut mult și apartamentul, și cum este aranjat. Plus că e-n centru, la doi pași de firma noastră... A meritat banii, a fost chiar un noroc, dar se-nțelege că-mi pare rău pentru sora dumneavoastră; de ce nu luați loc? Am auzit prin vecini că era o doamnă foarte bine, cu un suflet nobil. Ce păcat că...

S-o audă Ligia ce-ar mai râde! Este tipul de femeie care adoră formulările gen... *lacrimi și flori pe tristul lui mormânt...*

—... niște alune, o cafea, un coniac de calitate? De ce mă refuzați? O să vă vină mai ușor să vă descărcați sufletul, dacă vom sta de vorbă ca niște vechi prietene.

La urma urmei pare o femeie cumsecade. Nu este ea de vină că trăiește și se mișcă într-un decor pe care eu nu-l pot despărți de imaginea Ligiei.

— Un suc de portocale? Natural și rece?

— Un suc n-am să refuz, chiar dacă mă grăbesc.

Sucul gros aburea paharul înalt de cristal. Slavă Domnului că măcar paharul acesta nu este dintre cele știute...

— Dar de ce ați pornit pe arșița asta? Să fi venit mai pe răcoare, mai spre seară, vă ducea soțul meu cu mașina acasă. Sau sunteți cu mașina?

— M-a lăsat în drumul lui un coleg; sunt profesoară, iar acum, înaintea vacanței mari, avem o perioadă foarte încărcată. De altfel, vizita asta nu are vreun scop deosebit. Voiam să știu dacă au sosit ceva scrisori ori alte mesaje la această adresă... Am tot sunat la telefon, dar aveți probabil un număr nou, iar pe Mircea nu l-am mai văzut de mult. Am sunat la întreprinderea unde lucra și mi s-a spus că și-a cerut transferul cu doi ani în urmă.

— Înțeleg că nu mai păstrați legătura... Păi, tot ce-a fost corespondență pentru familia Verescu i-am dat cumnatului dumneavoastră când a mai trecut pe aici.

— Din Germania, dacă vă mai amintiți, a sosit vreodată vreo scrisoare?

— O singură ilustrată a sosit de Anul Nou, dar era din Belgia, de la băiat. De ce nu mai stați puțin, cât să se răcoască afară?... Să știți că domnul Verescu nu s-a transferat, s-a privatizat! Dar dacă-l vedeți să nu-i spuneți că știți de la mine, ca să nu creadă că umblu cu vorba. Are o firmă de

construcții, merge foarte bine, i-au purtat noroc banii luați de la noi pe apartament, fiindcă acela a fost capitalul de pornire și ce i-or mai fi dat părinții dumnealui...

— Mă bucur s-aud că-i merge bine cumnatului meu, doamnă! N-a greșit în nici un fel față de sora mea, s-a purtat întotdeauna impecabil. Cât despre părinții lui, știu că s-au prăpădit unul după altul, la o lună, chiar în iarna când sora mea a plecat în Germania, pentru o cercetare importantă. Este biolog, ați aflat probabil, era obsedată de o cercetare anume la care a lucrat ani de zile, dar care a fost abandonată după 1989 din cauza haosului și a lipsei de fonduri.

— Deci, asta era? N-a fost un bărbat la mijloc? Mă tot gândeam că...

— Nici vorbă, doamnă, nici vorbă!

— Mă tot întrebam de ce n-a divorțat domnul Mircea de dânsa...

— Exact. Nu există nici un motiv real de divorț. Vă mulțumesc pentru tratație și, dacă nu cer prea mult, aveți aici numărul meu de telefon. Vă rog să mă anunțați când mai primiți vreo veste de la sora mea sau de la Adrian.

— Dânsa de ce nu vă scrie?

— Am schimbat de vreo două ori locuința și s-au încurcat toate...

Coborâse scările încet, mângâind balustrada de marmură, cu ce ușurință am mințit, se mira umilită, cu ce ușurință și cât de firesc am debitat minciuna, minciună solidă, de fapt, una din multele prezumții care mi-au bântuit insomniile în primii ani de după fuga Ligiei în lume... în lume, nu în Germania, fiindcă n-am avut și nu am nici o dovadă că s-ar fi stabilit în Germania ori în altă parte. Stăpânea bine limba germană. Acesta a fost singurul meu indiciu... Ca să aflu acum că Adrian

a trimis o ilustrată din Belgia. Dar nici asta nu este un indiciu, pentru că poți trimite o ilustrată fiind în tranzit sau în excursie de Anul Nou...

Ce arșiță îngrozitoare, deși suntem de-abia în pragul lui Cuptor!

Autobuzul 131 mă va duce până la Mănăstirea Cașin, iar de acolo sunt numai câțiva pași până la capătul străzii Câmpina... La ora asta n-am nici o șansă să-l găsesc pe Mircea acasă, dar o să-i las câteva rânduri în cutia poștală, o să-l rog să-mi telefoneze neapărat... Dacă nu mă duc acum, când o să mai am vreme? Voi fi în comisia de examene, urmează vacanța în satul mamei, pe care o vom petrece în întregime toți trei. Va fi ultima vacanță mare cu băiatul nostru, după care el va pleca departe și noi îl vom aștepta... Ce-o să mă fac fără Mihai? Mai mult decât taică-său, el a fost sprijinul meu de nădejde în toți acești ani de pe urmă... Și la despărțirea de Ligia, dar și un an mai târziu, la moartea mamei... Care n-ar fi fost să fie atât de devreme dacă Ligia nu pleca, sau nu pleca așa, sau dacă măcar ne-ar fi trimis de acolo vești despre ea și despre Adrian...

Adâncită în gânduri, Valeria coborâse din autobuz în ultimul moment și traversa liniile de tramvai într-o stare confuză, ca un robot dereglat.

Pe strada Câmpina, lungă și umbrită de copaci bătrâni, de-o vârstă probabil cu vilele amorțite sub arșiță, încercase să se adune, să pună puțină ordine în gânduri. Își amintea destul de vag casa părintească a cumnatului ei, fusese aici numai de câteva ori pe vremea când Ligia de-abia se măritase cu Mircea și locuiau împreună cu bătrânii. Ultima dată – la botezul lui Adrian. Ce frumoși și ce fericiți erau, nimeni nu poate șterge adevărul celor cincisprezece ani de căsnicie ai Ligiei...

Năpasta a căzut în casa lor fără preambul, ca un incendiu devastator. Ba, mai rău! Un incendiu se anunță prin fum sau prin flăcări care de multe ori pot fi stinse înainte de a transforma totul în cenușă... Mama, femeie instruită și echilibrată, mi-a vorbit până în ultima clipă despre duhuri malefice care îmbolnăvesc de ură chiar numai printr-o atingere nevăzută. În disperarea ei socotea drept efecte de acest gen noianul de crime, sinucideri, tâlhării care au invadat țara odată cu câștigarea libertății mult visate. Se gândea, bineînțeles, la Ligia... Dar ce-i voi spune acum lui Mircea? Și ce-mi va spune el mie mai mult decât ne-am tot spus zile în șir atunci când încercam să înțelegem neînțelesul și când tot mai speram într-o minune?... Renunțarea lui la toate acele mobile și vase și covoare, care nu puteau fi despărțite de imaginea surorii mele, înseamnă oare tăierea tuturor punților sau un mod disperat de ocrotire a ceea ce i-a mai rămas?... Dar ce i-a mai rămas, când Ligia l-a smuls de lângă el și pe Adrian?

De-ar fi explicat în vreun fel, în orice fel, fuga ei de lângă Mircea! Sau de-ar fi fost alt bărbat la mijloc, o! de-ar fi fost vorba despre asta, comportamentul ei n-ar fi semănat atâta durere... Ar fi fost neplăcut și stupid și vulgar, dar nu de neînțeles. La întrebările noastre intra într-un fel de înțepeneală, devenea impenetrabilă, părea că se află la mii de kilometri distanță. Este infinit mai greu de suportat un rău inexplicabil decât unul a cărui cauză se lasă cunoscută. Nu vom ști probabil niciodată adevărul. Și astfel nu voi scăpa niciodată de jalea care mă apasă întruna de atunci. Nu voi mai putea să mă bucur niciodată din tot sufletul de nimic... *Din inima mea pliscul ți-l trage, de pe-a mea ușă ia-ți chipul în zbor!...*

Cu câtă detașare comentam cândva, pentru elevii mei, poemul lui Poe...

Ce-i mai disecam sensurile și ritmurile și cu câtă bucurie vorbeam despre harul care transformă amarul vieții în poezie! Când, de fapt, acesta este în întregime strigătul de pe urmă... Strigătul însuși, repetat și iar repetat, până ajunge să dea iluzia versului elaborat, a muzicalității căutate...

Pe un loc viran, neîngrădit și năpădit de buruieni, o pisică scheletică alăpta doi pisoai cât niște șoareci adulți, care alunecau întruna încolo și înapoi și orbăceau scâncind. Pisica îi prindea cu dinții de ceafă și-i împingea înapoi, sub burta ei flască. La apropierea Valeriei ridicase capul și miorlăia stins și întrerupt.

Ți-ar trebui niște lapte, biata de tine, bănuiesc că te-ai mulțumi și cu puțină apă pe căldura asta... Biscuiții mei or să-ți facă sete, dar tot este mai bun ceva decât nimic...

— Ce cauți, Vali, în cartierul meu? Hrănești pisici vagaboande?

Glasul lui Mircea și zâmbetul lui, cele de demult, o găseau nepregătită.

Îl îmbrățișase stingherită și lăsase jos ultimul biscuit.

— I-ar trebui un pic de carne sau lapte. Ori măcar niște apă. Cred că ai acasă o farfurie veche de care te poți lipsi...

El îi ridicase de pe frunte o șuviță de păr și o privea uimit.

— Ai albit de tot. Ultima dată când te-am văzut aveai numai aici, pe frunte, o șuviță albă. Ce se-ntâmplă cu tine, Vali?

— Se-ntâmplă că îmbătrânesc, Mircea, asta se întâmplă.

— La patruzeci și cinci de ani n-ai voie să vorbești de bătrânețe, leat!

— Mă refeream exclusiv la mine. Tu arăți minunat. Și habar n-ai cât mă bucur că arăți minunat.